

“És molt difícil que ens vencin” (Mercè Anglès)

DAVID RUANO/TNC

Acostumaven a encertar els al·licients i el to dels seus espectacles. Ella i Anna Güell, sovint amb una tercera actriu convidada, de vegades amb un acompanyament més nombrós de professionals de primera, havien creat un estil propi notablement atractiu: qüestions arrelades en la grandesa del classicisme més impertorbable servides a peu pla, on cada espectador podia sentir-se còmplice afectuós de les intèrprets. Ella, però, Mercè Anglès, va morir el dia 13, i la companyia Q-ars Teatre ha quedat literalment destrossada. Se l'ha endut un càncer contra el qual va lluitar durant molts mesos i que darrerament l'havia allunyat del escenari. Heus aquí una mort indecentment prematura. Mercè Anglès tot just tenia 53 anys.

Les persones que l'han coneguda més bé n'han dit que era una dona enèrgica, rigorosa, amb una gran exigència personal en tot el que feia. Certament, sense aquestes qualitats, hauria estat molt difícil que a 30 anys s'hagués llançat a l'aventura d'obrir un teatre propi i de governar-lo per afavorir, sobretot, els valors emergents del teatre català dels anys 90 del segle passat. Això va ser el Teatre Ardenbrut, una sala alternativa al carrer del Perill, de Gràcia, un aparador eclèctic pel que fa als gèneres i a la dramaturgia. Fóra

bo que algú recollís i publicués la informació de les dotze temporades que va programar (del 1993 al 2005), fins que els propietaris del terreny que ocupava van decidir fer-hi pisos.

Actriu de vocació, quan va lliurar-se a l'empresa de fer rutilar el Teatre Ardenbrut, Mercè Anglès havia assolit la seguretat professional suficient per discernir entre l'amateurisme desvergonyit i el que havia de ser una formació escènica prou sòlida. La veritat és que sabia triar amb força traça. Ella, d'altra banda, havia actuat a les ordres de Ricard Salvat, de Carme Portaceli, de Calixto Bieito, de Sergi Belbel, entre molts més directors, i d'ella mateixa en sabíem, temporada rere temporada, els progressos en l'art de la interpretació. I si algun cop no els apreciàvem prou bé, acceptava les crítiques, això sí, després de voler-ne parlar cordialment, com vaig comprovar sempre que se'ns presentà l'ocasió de fer-ho.

El cert, però, és que d'ençà del 2002 no vam tenir gaires d'oportunitats de

parlar d'espectacles que no havien quedat rodons del tot. Potser cap. I és que en la biografia de Mercè Anglès, aquella data marcaria el salt de l'actriu devers una activitat espectacular exquisida. Va ser el moment de la cofundació amb Anna Güell de la companyia Q-ars Teatre, abans esmentada. De sobte, la contemporaneïtat dramàtica de Catalunya s'enriqueix amb un llenguatge nou, capaç de tractar els grans clàssics, antics i moderns, amb una naturalitat perfectament amable, és a dir, sense ni un sol indici de l'infantilisme que sol envair les versions dels grans autors de tots els temps amb el pretext d'"aproximar-los" –un concepte terriblement equívoc– al públic actual. No penso fer cap relació dels nombrosos títols que ha representat Q-ars Teatre al llarg dels seus 14 anys de vida. He de dir, però, que, actuant elles soles, Mercè Anglès i Anna Güell aconseguïen trametre una familiaritat sorprenent amb els clàssics, absolutament inèdita amb les obres de Shakespeare, i que amb la companyia ampliada van commoure (*Les suplicants*) i seduir (*Leonci i Lena*) amb una força i una originalitat excepcionals.

L'any 2013, en una entrevista enregistrada al web Neo Kunst i signada per Lady M., l'entrevistadora li preguntava si la crisi actual havia afectat gaire Q-ars Teatre. Mercè Anglès responia: "Ens ho hem de treballar sempre molt més, per fer gira, per fer temporada... La crisi, en companyies com la nostra, pot destruir tot el que s'ha fet en un tres i no res, però nosaltres som d'una generació que mai no ho hem tingut gaire fàcil i, a més, som dones lluitadores... És molt difícil que ens vencin". En una hora tan amarga per al teatre català i, sobretot, per a Anna Güell, sé que no hi ha espai per als vaticinis, per a les conjectures i, encara menys, per als consells. Però m'agradaria pensar que aquell pronòstic victoriós de Mercè Anglès ara es pot llegir com la necessitat de refundar Q-ars Teatre amb una empenta renovada. Però sigui quina sigui, l'última paraula de l'Anna serà la bona.